

– *Latviet's esmu, latviet's būšu...* – šī un vēl citas latvieša sirdij tuvas dziesmas tika izdziedātas Latvijas dzimšanas dienas ieskandināšanas pasākumā īsi pirms valsts jubilejas Teātra mājā Limbažos. Šajā sirdssiltajā *Ausekļa* rīkotajā pēcpusdienā varēja piedalīties ikviens interesents, bet jo īpaši bija aicināti tie, kuri uzvarējuši laikraksta organizētajos konkursos. Tos varējām rīkot, pateicoties Valsts kultūrkapitāla fonda atbalstam. Projekts *Ar saknēm Latvijā* deva iespēju saprast un atgādināt, cik mēs patiesībā esam bagāti. Un šajā gadījumā runa nav par naudu.

Centīgie un zinošie tiek apbalvoti. Par četrus mēnešus ilgu darbiņu, parādot labākos rezultātus krustvārdu mīklu konkursā *Iepazīsti Latviju*, balvā varēja iegūt *Ausekļa* abonementu nākamajam gadam. To saņēma vilķenietes Ilona Vāle (no kreisās, cītīgais risinātājs bija viņas tēvs Feliks Vāle) un Irēna Volkova. Pie abonementa tika arī salacgrīviete Maija Hofeina

Skolēnu eseju konkursa *Mans labais darbs Latvijai* laureāti. 1. rindā no kreisās: Nils Kalvis Lavrenovs (3. vidusskola) un Kristiāns Kārklīšs (Alojas Ausekļa vidusskola), 2. rindā no kreisās – Linda Hirte (Lādežera pamatskola), Laura Zake (Pāles pamatskola), Paula Marta Kalniņa (Limbažu novada ģimnāzija), Arta Bārda un Kristīne Kalnmača (Alojas Ausekļa vidusskola), Laura Nazarova (Ozolmuižas pamatskola)

Folkloras ļaudis no Vidrižu *Delves* – Aina un Gvido Tobji – vienkārši un patiesi aizkustināja cilvēku sirdis arī šajā sarīkojumā

Žurnāliste Gunīta Ozoliņa atklāja Pjotra Drozdoka iesakņošanās Latvijā iemeslu – mīlestību

Liepupes vīru ansamblis lieliski saistīja zālē klātesošos gan sarunā, gan dziesmā

Zālē sēdošie, tostarp *Ausekļa* žurnālistes Laila Paegle (no kreisās) un Regīna Tamane, Latvijas simtgades biroja pārstāve Jolanta Borīte un Limbažu novada pašvaldības kultūras speciāliste Mārīte Saulīte, vienojās lūgumā pēc svētības Latvijai

Ingus EVERTOVSKA foto

Vēstules dzimtajai vietai

– Nu, pastāsti, pastāsti, kā ta’ nu iet tai pasaulē.
– Tur daudz ko stāstīt! Tā nemaz pasaulē neiet, kā domā. Pavisam citādi. No tālienes viss izskatās, diez’ kā, un kad pieiet klāt – pavisam citādi.

(fragments no Annas Brigaderes lugas *Sprīdītis*)

Kā pasaulē veicas mūspuses sprīdīšiem, atklāj konkursa *Vēstule dzimtajai vietai* dalībnieki.

Mājas divās valstīs

Mana vēstule nebūs par sirdi plosošām ilgām pēc dzimtenes. Ne tāpēc, ka man būtu sliktas domas un atmiņas par Latviju vai Limbažiem, bet gan tāpēc, ka man nekad nav bijušas patriotiskas jūtas. Kad pārcēlos uz Norvēģiju, domāju, ka dzīvošu šeit, maksimums, trīs gadus. Nu pagājuši seši, un par atgriešanos vēl nedomāju. Realizēju sevi darbā, kas man patīk, jutos šeit labi un esmu harmonijā ar sevi un apkārtni.

Kā man tomēr Norvēģijā pietrūkst? Protams, ģimenes – mammas, tēta, māsas ar bērniem, brāļa un citu tuvinieku, tāpat draugu. Bet mēs dzīvojam tehnoloģiju laikmetā un komunikācija nav problēma. Vēl pietrūkst jūras. Šeit ir skaista daba, kalni un fjordi, bet šad tad tomēr sailgojos pēc jūras ar baltām smiltiņām un horizonta tālumā.

Man ir daudz laba, ko atcerēties no Latvijas un Limbažiem. Pateicoties vecākiem un vecvecākiem, man bijusi fantastiska bērnība. Katru reizi, atgriežoties Limbažos, esmu patīkami pārsteigta – tur nepārtraukti notiek kādi atjaunošanas darbi.

Es noteikti esmu no tiem cilvēkiem,

kuriem mājas ir divās valstīs. Lidojot uz Latviju, izjūtu lielu prieku, jo dodos mājās, bet tieši tādas pašas sajūtas man ir, dodoties atpakaļ uz Norvēģiju.

Ivita ROMANCĀNE,
dzimtā vieta Limbaži, mītnes vieta
jau sešus gadus – Norvēģija

Dzīve blakus ūdeņiem gan Tūjā, gan Azoru salās

Mana dzimtā vieta ir Tūja, bet jau septiņus gadus dzīvoju Azoru salās. Esmu apmetusies blakus ūdeņiem, kas man ir ļoti svarīgi, jo arī iepriekš dzīvoju pie jūras. Ūdens un svaigs gaiss man ir iedvesmas un miera avots.

Tagad esmu adaptējusies citādākā vidē, un Azoru salas ir manas mājas. Šobrīd nav sajūtas, ka kaut kā no Latvijas te pietrūktu. Šo septiņu gadu laikā dzimtajā valstī esmu bijusi vairākas reizes. Neko īpašu gan no mājām neesmu iegādājusies – ne saldumus, ne rupjmaizi vai mums raksturīgos suvenīrus.

Ar sveicieniem no Azoru salām –
Asnāte PLAVIŅA

Vecāmmammas paredzējums piepildījies

Esmu dzimusi Cēsīs, agrīno bērnību – no pusgada līdz 10 gadu vecumam – pavadīju Salacgrīvas pusē. Vēlāk, jau pieaugušā vecumā, uzsākusi darba gaitas, vairākus gadus dzīvoju Limbažos, kur strādāju par Limbažu rajona sauszemes ekosistēmu inspektori. Pēc tam gan turpmākās studijas specialitātē aizveda mani projām no Latvijas. Pēc studiju beigšanas darba un dzīves gaitas turpinājās Rīgā, vēlāk vairākās Eiropas valstīs. Kopš 2007. gada dzīvoju Nīderlandē, strādāju kā neatkarīga konsultante vides un dabas aizsardzības un projektu sagatavošanas un vadības jomās.

Vecāmma kaut kā paredzēja, ka es aiziešu tālu prom. Tai brīdī viņa gan laikam domāja Rīgu. Arī tā ar savu dinamiku un daudzveidību mani pievilksu vienmēr. Bet, kad vairākus gadus pēc Latvijas iestājas Eiropas Savienībā pavērās iespēja izmēģināt savas spējas Nīderlandē, devos uz turieni.

Kā pietrūkst šeit, tālu projām no dzimtenes? Mīļo un tuvo cilvēku. Mammas, citu ģimenes locekļu, bērnības un jaunības draugu, skolas un studiju biedru, skolatāju, bijušo kolēģu. Upju, ezeru, mežu un purvu, kur var pazust uz visu dienu, sēņot

un ogot pēc sirds patikas.

Ko vedu no Latvijas? Savas iemīļotās pārtikas preces – *Lielezera* saldskābmaizi (dažreiz arī rupjmaizi), *Serenādes* konfektes, vafeļu tortes. Mīļo un tuvo cilvēku dāvanas. Skaistas atmiņas par Latvijā pavadīto laiku.

Vineta GOBA

Nepaiet ne diena, kad nedomā par saviem mīļajiem

Ilze un Arturs ar abu dēliņu Kristoferu

Kopš 2004. gada decembra vairs nedzīvoju dzimtenē un savā dzimtajā pilsetā Limbažos. Ģērsijas sala bija mans pirmais pieturas punkts darbam ārzemēs. Ar mazu pārtraukumu atgriežoties Latvijā, izlēmu par labu Glāzgovai Skotijā.

Tas, kā visvairāk pietrūkst, nav vārdos aprakstāms. Tie ir mani mīļie – ģimene. Pietrūkst kopīgu brokastu, vakariņu pie viena galda, sarunu, apskāvienu, vienkāršas esamības būt citam cita sabiedrībā. Tie ir neaizstājami mirkļi un vērtības. Man pietrūkst arī Latvijas dabas, manuprāt, tā ir neatkarojama. Pietrūkst saullēktā saklausītu dzērviu klaigu, iespējas basām kājām brist pa rasainu pļavu, vakara pastaigas

saules sasildītās smiltiņās. Pietrūkst iespējas vērot saulrietus, vienkārši klusējot. Tie ir mazi laimes mirklīši un pozitīvi piepildītas atmiņas, kas ir kopā ar mums, arī esot prom no Latvijas. Ir dienas, kad pietrūkst Latvijas tradicionālo ēdienu, un, ziniet, to pašu vienkāršāko...

Izmantojot laikraksta starpniecību, vēlos pateikt saviem mīļajiem vecākiem, vecvecākiem, mazajam māšukam – mēs jūsim ļoti mīlam! Nepaiet ne diena, kad nedomājam par jums. Skaujam.

Lai visiem lasītājiem gleznaini skaists rudens Latvijā!

Ilze RASA,
Glāzgo, Skotija

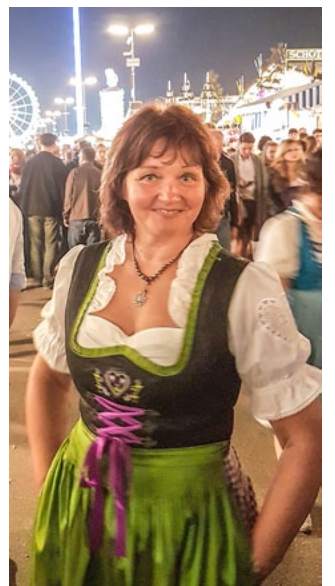
Dzimtās vietas piederības apziņa dzīva

Pirmo reizi rakstu vēstuli vietai, kas man svarīga un veidojusi mani dziļos sajūtu un dzīvesziņas līmeņos. Šobrīd, ar daudzu gadu desmitu atstarpi raugoties, dzimtās vietas piederības apziņa joprojām uzrunā kā bērnībā. Vecāmmammas stādītais ābeldārzs pie mājas Salacas pagastā, vecaispaps, kurš mani, jau jaunkundzi, ikreiz pavadīja līdz autobusa pieturai, un Korģenes skola.

Nu jau septiņarpus gadu dzīvoju Mīnhenē. Tā man bijusi apzināta izvēle un ikdienā nemokos ar dzimtenes zaudējuma sajūtu vai smeldzi pēc bijušā. Esmu daudz domājusi, kāpēc tā. Labāko izskaidrojumu esmu atradusi tajā, kā mani veidojusi mana dzimtā vieta un cilvēki, kuri ir apkārt. Veidojis iedrošinājums nebaidīties, bet iet un darīt.

Paldies, ka bijī un paldies, ka būsi (kaut atmiņās)!

Iveta Mīnhenē

Latvijas apmeklējums – prieka un laimības brīvdienas

Rakstu jums no vējainās un lietainās Īrijas. Man blakus tase siltas melnās tējas ar pienu, kas nu jau divpadsmito gadu no-mainījusi manu ikvakara liepziedu tējas dzeršanas rituālu.

Esmu dzimusi Cēsīs un savu bērnību pavadījusi Limbažos. Tikai nesen esmu atgriezies no trīs nedēļu, kā gribas teikt, atpūtas dzimtenē augustā un gatava palūkoties atpakaļ un dalīties ar mazumiņu no neskaitāmajām emocijām pēc viesošanās Latvijā. Gatava apsvērt, kā man šeit šobrīd tik ļoti pietrūkst. Pēc vārda vai sajūtām kabatā nav jāmeklē – pietrūkst vasaras, va-

saras brīvdabas festivālu, saules un Līgo svinēšanas.

Nekur nav tādu pļavu un mežu kā manā dzimtenē. Iespēja iebirst druvā, fotogrāfijas lavandu laukos vai pilns klēpis tikko plūktu rudzupuķu ir neticami. Ilgojos pēc tādas kārtīgas, tikai, šķiet, latviešiem raksturīgas sēņošanas, ogu lasīšanas un vienkārši pastaigām mežā. Latvijas vasarai ir tāds bezbēdīgs gars – ar vēliem vakariem brīvā dabā, draugu lokā ar smiekliem un sarunām par dzīvi. Sigulda, Cēsis, Ventspils, Kuldīga... Abi ar dēliņu Kristianu esam naski muzeju apmeklētāji katrā no šīm pilsētām. Viņa pilnīgās laimes emocijas, esot Latvijā, ir stimuls arī man rosināt viņā šo interesi par latviešu kultūru un tradīcijām, kaut arī viņš ir dzimis Īrijā.

Tās sajūtas, mums esot dzimtenē, nav materiālas vai taustāmas. Tās ir mūsu prieka un laimības brīvdienas. Jau nopirkta biļete nākamās vasaras braucienam uz dzimteni.

*Ar laba vēlējumiem –
Mairita SILINA,
Īrija, Golveja*

Latvieši nepazudīs, lai kur viņi dzīvotu

Labdien, mani sauc Liene Orinska un jau 17 gadu manas otrās mājas ir Ziemeļvācijas pilsētā Lībekā. Lai gan cita valsts un valoda, tomēr Limbažus un Lībeku vieno Baltijas jūra un Hanzas savienība. Un, skatoties Eiropas mērogā, Latvija nav nemaz tik tālu. It sevišķi, kad *skype* un *whatsapp* vienā mirklī dod videozvana iespējas.

Man vienmēr ir liels prieks, kad vācieši, kuri apmeklējuši Latviju, sajūsmināti stāsta, cik viņiem ļoti patīcis. Īpaši cilvēku sirsnība un pilsētu sakoptība. Un es pati arī, divreiz gadā ciemojoties Latvijā, redzu arvien jaunas, sakārtotas vietas, kas Limbažus izdaiļo. Mūsu skaistais Liel ezers ir tai skaitā.

Kā man tālumā visvairāk pietrūkst? Tās ir dzimtas saknes, kas dod lielu spēku, – mani vecāki un radīņi. Tā ir vislielākā un svarīgākā bagātība, ko par nekādu naudu nenopirksi. Arī laikā, kad man pašai jau ir sava ģimene. Ir arī vairāki gardumiņi, ko vienmēr pārvedu no Latvijas.

Lībekā man diezgan bieži sanāk arī sarunāties latviski ar tautiešiem, kuri te dzīvo un strādā. Tā kā valodu neaizmirsīšu un vācu akcents man nedraud. Vismaz reizi gadā uz Līgo svētkiem uzvelku manas

Liene ciemošanās reizē Limbažos kopā ar vecākiem

mammiņas darināto tautastērpu un, kad dziedam pie ugunsкура tautasdziesmas, zinām, ka tas nekur nepazudīs, lai arī kurā pasaules malā mēs atrastos.

*Liene ORINSKA,
Lībeka, Vācija*

Angliju un Staiceli vieno... futbols

Ja esi svešumā, raksti vai runā ar tautiešiem, ikviens jūtas nostalgiski. Es tai skaitā. Mūsdienu modernās tehnoloģijas dod iespējas redzēt un sarunāties ar savējiem, skatīt televīzijas pārraides no Latvijas, dažu stundu laikā būt dzimtenē, bet tomēr... Tomēr pietrūkst iespēju sajūst. Sajūst prieku un egļu smaržu mežā, melleņu un dzērveņu garšu mutē, lūkoties uz Salacas līkumu burvību, kur nu vēl sajūst vecāku rokas smagumu uz pleca un draugu rokas spiedienu. Tā visa te, svešumā, nav.

Bet nu par to, kā nepietrūkst no dzimtas puses un ar ko varu lepoties es un staiceļieši. Daudzi brīnīsies, bet tas ir futbols. Staiceļē tas bijis iecienīts vienmēr. Pašlaik esmu futbola dzimtenē Anglijā. Kā zināms, Nr. 1 šeit vienmēr bijis futbols. Esmu vietējā futbola kluba fans un fotogrāfs, bieži sanāk sarunas arī par futbola manā dzimtajā pusē. Kad pastāstu, ka manā pilsētīnā ir vien nedaudz vairāk kā 3000 iedzīvotāju, bet futbola komanda spēlē 1. līgas turnīrā un pilsētā ir seši labi futbola laukumi, visi brīnās. Bija jau laiks, kad futbols gandrīz pazuda no Staiceles,

Foto uzņemts slavenā kluba Manchester United futbola stadionā Old Trafford

tādēļ gribu paldies pateikt Andrejam Krūmiņam. Ja nebūtu viņa, nezinu, vai Staicelē futbols maz vēl būtu.

*Egils TAUBE
no Anglijas*

Ķīna nelīdzinās citām vietām

Nu jau būs vairāk nekā septiņi gadi, kopš *mētājos* pa pasauli. Viss sākās ar Spāniju un Svētā Jēkaba ceļa pētījumiem. Tad pāris gadu Vīnē, kur ne tikai saskāros ar vācu valodu, bet arī ar citām eiropiešu valodām, studējot Vīnes universitātē un strādājot vienā no Vīnes filmu festivāliem. Nu jau pusgadu esmu Ķīnā. Un tikai tagad tā pa īstam saprotu, ko nozīmē teiciens par Ķīnas ābeci...

Dzīvoju Tjandžinā, pilsētā ar 15 miljoniem iedzīvotāju, tā atrodas stundas ātrvilciena brauciena attālumā no Pekinas. Strādāju par angļu valodas skolotāju.

Ķīna nelīdzinās nevienai citai vietai, kur esmu bijusi. Komunikācija ar ķīniešiem, nezinot valodu, ir gandrīz neiespējama. Atšķiras arī neverbālā komunikācija – žesti un mīmika, rakstība. Ja, dzīvojot ārpus Latvijas, man vienmēr pietrūcis latviešu valodas un tās kulturālo ni-anšu – joku, teicienu, tad, dzīvojot Ķīnā, man pietrūkst Rietumu kultūras kopumā. Viens no iemesliem ir valoda, otrs – kafejnīcu kultūra. Ja ne katrā, tad katrā otrajā ēkā ir pa ēstuvei, taču kafiju viņi nedzer. Ķīniešiem raksturīgs dalīties ar ēdienu, ēdienreize ir socializēšanās laiks, turklāt ēdieni ir ļoti garšīgi un daudz.

Ir ļoti daudz kultūras atšķirību – piemēram, nemitīgi mestie skatieni manā virzienā. Tjandžina ir strauji augoša, un ārzemnieki sākuši te parādīties tikai nesen. Skaidrs, ka cilvēki skatās intereses pēc, bet būt vērotam no visām pusēm nav patīkami. Tādēļ aicinu ikvienu būt iejūtīgiem pret citādāka izskata ārzemniekiem arī Latvijā!

Liene BRIEDE

Dzimtene vienmēr ir un būs sirdī!

Esmu Evita, 27 gadus jauna ārste un jau gadu dzīvoju Somijas sirdī – Helsinkos. Nekad nebūtu iedomājusies, ka manas dzīves straumes aiznesīs uz ziemeļiem, bet te nu es esmu – uz Somijas klintīm, sūnām, brūklenēm un pie ziemeļbriežiem, turklāt pamazām laižu saknes arī šajā zemītē. Mans ceļš uz šo valsti sākās pirms teju četriem gadiem, kad iepazinās ar savu otro pusīti – somu puisi. Toreiz gan ideja par dzīvi Somijā, strādāšanu un kur nu vēl somu valodas mācīšanos likās pilnīgi absurda, biju pārliecināta, ka nekad mūžā uz to *neparakstīšos*. Medicīna un vēl somiski? Kurš trakais kaut ko tādu sev novēl? Un te nu es esmu! Runāju tekošā somu valodā un ārstēju cilvēkus Helsinkos.

Mājas man ir abās zemēs. Lidojot no Helsinkiem uz Rīgu, neļūtos, ka dodos no vienas valsts uz otru. Gluži pretēji – šīs abas zemes ir manā sirdī, un manas saknes ir gan šeit, gan tur. Es tikai pārlidoju no vienas pilsētas uz otru.

Latvija vienmēr ir un būs manā sirdī, un arī tepat – aiz pāris pakalniem.

*Lēdurdziene Evita GRIDJUŠKO
no Helsinkiem Somijā*

Galvenais – sekot savai sirdij!

Ilgs laiks pagājis, kopš pēdējo reizi rakstīju vēstuli un kopš sevi vēl tavam iedzīvotāju pulciņam pieskaitīt varēju. Astoni gadi ar grūtu sākumu, pieaugšanas procesu un lielu pateicību par to, ka šodien esmu tur, kur esmu...

Studējot Rīgas Stradiņa Universitātes Starptautisko attiecību fakultātē, man radās iespēja biežāk doties pieredzes un sadarbības braucienos uz ārzemēm, kur arī pirmo reizi tā īsti noķēru to īpašo, pat eiforisko sajūtu, kad viss ir jauns un nepazīstams, citādāks... Studiju gados man palaimējās trīs reizes būt Vācijā. Jau tad sajutu, ka tās man ir kā otrās mājas. No Latvijas aizbraucu divas nedēļas pēc bakalaura grāda saņemšanas ar vienu koferi – rokas bagāžu – un mammas svētību tipiskajā *Au-pair* auklīšu kultūras apmaiņas programmā. Pašlaik dzīve mani aizvilinājusi uz t.s. trīs valstu stūri, kur sastopas Vācija, Šveice un Francija.

Domājot par dzimto zemi, vispirms pietrūkst to mīļo cilvēku, kuri palikuši Latvijā, jūras, dabas, mazliet miera un atslābuma pretstatā vāciešu striktajam *ordnungam* (kārtībai) un perfekcionismam. Ja man būtu jāatzīstas mīlestībā kādai valstij, tad to darītu gan Latvijai, gan Vācijai un droši vien arī Šveicei.

Saviem novadniekiem un tautiešiem Latvijā vai arī svešumā novēlu sekot savai sirdij neatkarīgi no tā, vai tas nozīmē palikšanu vai aizbraukšanu. Aizbraukšana nav vieglākā ceļa iešana, tā ir drosmes pazīme – mešanās nezināmajā, nezinot iznākumu. Atklājiet dzīves skaistumu, mīliet uzdrošināties!

*Ar sirsnīgiem sveicieniem no rudenīgās un zeltainās Vācijas –
Saiva GRAVA*

Vienkāršas lietas svešatnē kļūst par vērtību

Anglijā dzīvoju astoņus gadus. Sākumā pietrūka visa – cilvēku, pārtikas, sakārtotās vides (mums tomēr tāda ir!), pat gaisa. Ar gadiem šīs sajūtas tomēr mainījās, jo cilvēks pie daudz kā spēj pierast. Tagad varu teikt, ka pietrūkst it kā vienkāršu lietu – pasēdēšanas ar vecākiem pie brokastu galda vai viņu novēlējuma *ar labu nakti!*, dodoties gulēt. Pietrūkst sajūtas, ka varu iziet dārzā un vienkārši papļāpāt ar draudzeni no kaimiņu sētas. Ļoti gribētos satikt klasesbiedrus, skoloļājus. Tagad ir gluži citas domas par Limbažu 1. vidusskolā pavadītajiem gadiem. Ir labi, ka, domājot par Latviju, nekas slikts vai nepatīkams prātā nenāk.

Mainījies arī tas, kādus suvenīrus paņemu sev līdzi pēc ciemošanās dzimtenē. Pirmajos gados no Latvijas vedu visu, ko vien varēja iedomāties, sākot ar pārtiku un dažnedažādiem priekšmetiem. Tagad vedu – ja ir iespējams – tieši mūsu zemei raksturīgos izstrādājumus no koka, māla, dzintara.

*Inese LĀCE,
Veikfīlda, Anglija*

Vēstules dzimtajai vietai

Svešumā latviskos svētkus svin patiesāk

Pagājuši pieci gadi, kopš dzīvoju un strādāju Vācijas dienvidos. Esot prom, dabīgi, pietrūkst vecāku un ģimenes. Arī jūras tuvuma, to īpaši izjutu pirmajā gadā. Dzīvoju relatīvi tuvu kalniem, un to izjūtu kā kompensāciju par jūras trūkumu.

Ja man šobrīd būtu jāatgriežas Latvijā, gribētu no Vācijas paņemt līdzīgu godīgu un uzticēšanos – visās vietās un lietās, darba attiecībās, vispār starp cilvēkiem. Elementāru etiķeti, pieklājību, satiksmes kultūru, sasveicināšanos arī starp svešiem ļaudīm.

Latviski pasākumi un tradīcijas Vācijā iegūst mazliet citu jēgu. Cilvēki, kuri tos organizē, attiecas pret to nopietni un patiesi. Piemēram, atzīmējot Jāņus, Latvijā tam visam ir krietni komercializēta piegārša. Par Līgosvētku svinēšanu Bērzainē, latviešu centrā Freiburgā, reiz dzirdēju šādus vārdus – ir jāmēro 2000 km no Latvijas, lai redzētu, kā patiesi jālīgo. Svešumā tautiešiem ir svarīgi uzsvērt savu izcelsmi, piederību dzimtajai zemei, satikt tautiešus, runāt latviski. Pats šovasar kopā ar Liepupes vīru ansambli piedalījos Dziesmu svētkos Eslingenā. Reiz viens laikabiedrs izteicās – ja atkal kādos vēstures likločos ar Latviju notiktu kaut kas jauns (tpu, tpu,

tpu), tad vēl vismaz kādās trīs paaudzēs latviskumu varētu it veiksmīgi kopt citviet pasaulē.

*Limbažnieks Jānis LIEPIŅŠ
no Vācijas*

Vēstule Laimīgajai zemei – Limbažiem

Limbaži – mana dzimtā pilsēta. Tik maža un tomēr tik liela. Tā ir mana bērnība un skolas gadi, pirmie draugi un pirmie soļi lielajā dzīvē. Tā ir mana ģimene un manas mājas. Tā ir mana Laimīgā zeme.

Es rakstu tev vakarā vēl,
Kad visi jau gulēt iet,
Lai pateiktu tev, kā man vienai
Bez tevis te svešumā iet.

Man pietrūkst dzīve bez steigas,
Tik ierastais klusums un miers.
Es vēlos, lai dienu no dienas
Man sirdī ielītu prieks.

Te debesis zilas ik dienas,
Un saule tik spoži spīd.
Kāds laiks bija vakar un šodien,
Tāds laiks būs arī dzimšanas rīt.

Cik mīlas man bērnības takas,
Kaut izstaigāt spētu tās es!
Un atsaukt atmiņā laiku,
Kad staigājām zeķubiksēs.

Es atmiņu krātuvē lieku
Ik mirkli, kas tuvs man un dārgs,
Un tālumā laiku pa laikam
Man domās atskan tavs vārds.

Baiba un Karloss kopā ar meitiņu

Man atmiņā viss ir tik dzīvs.
Vai tiešām ir apstājies laiks?
Vai palicis viss ir pa vecam
Un noveco tikai vaigs?

*Baiba LIEPIŅA
no Meksikas*

Svešzemē viegli dzīvot, bet tās nav mājas

Jau desmito gadu dzīvoju Anglijā, tagad Sautportā. Mana dzimtā vieta ir Limbaži. Cilvēki ir dažādi, kultūras ir atšķirīgas, vērtības ir citas. Esmu sapratis vienu – vismīļākā ir tēvzeme Latvija. To es izprotu, cienu un mīlu. Tā man ir tuva! Pirmajos prombūtnes gados ļoti pietrūka paša vienkāršākā – dzirdēt latviešu valodu. Tas varbūt nav saprotams tiem, kuri nav bijuši ārpus Latvijas vairākus gadus. Šeit, svešumā, nav tādu vērtību, kādas mums ir Latvijā. Viņiem to ir pat ļoti maz, cik nu kurš piekopj. Vairākumam Anglijas iedzīvotāju īpaši neinteresē tradīciju nodošana bērniem, mazbērniem. Rezultātā tās

visas aizmirstas.

Katru reizi, apciemojot sev tuvos cilvēkus Latvijā, cenšos viņiem aizvest kriptiņu smaids, dzīvesprieka. Savukārt līdzīgu uz Angliju vedu kādu dzimtenes kārumu, atgriežoties darbā Anglijā – kolēģiem un kaimiņiem latviešu gardumus. Pacienāju viņus ar lepmumu seju.

Svešzemē ir viegli dzīvot, bet te tu nekad nebūsi kā mājās, jo manējās ir Latvijā. Arī savus bērnus skološu Latvijas skolā, jo, kā jau ikviens vecāks, gribu viņiem to labāko.

*Zintis KOVAĻEVSKIS,
Sautporta, Anglija*

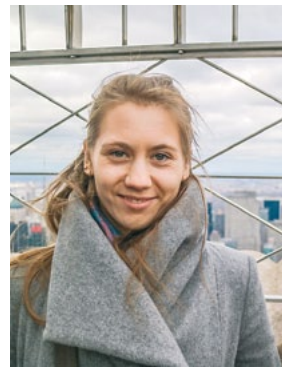
Parīzē alkst iecienīto gardumu un svaiga gaisa

Nu jau astoņus gadus esmu projām no mājām – tagad dzīvoju Parīzē, Francijā, bet pirms tam iepazinu Lielbritānijas galvaspilsētu Londonu. Svešumā visvairāk pietrūkst Latvijas ēdienu. Kaut franči ir slaveni ar savu bageti, nekur neceļ tik gardu rupjmaizi un saldskābmaizi kā dzimtenē.

Viena no lietām, ko agrāk nenovērtēju, bet tagad tiešām izjūtu kā trūkumu, ir svaigais, tīrais gaiss. Dzīvojot lielpilsētās, ievēroju, ka reaģēju uz to piesārņojumu. Sākumā viss bija jauns un aizraujošs, un tas kompensēja neesošo. Protams, man pietrūkst ģimenes. Ilgojos pēc dabas, zaļuma, klusuma, privātās telpas. Latvijas lauki tiešām ir brīnišķīga vieta, kur izbēgt no pilsētas kņadas un stresa. Un kas gan var būt skaistāk un romantiskāk kā vērot stirniņas, iznākušas no meža, barojamies ar āboliem mājas pagalmā?! Cik burvīgi ir dzert rīta kafiju un aizstaigāt līdz ērkšķogu krūmam ar basām kājām pa rīta rasu...

Pēc latviešu mentalitātes gan neilgojos. Šovasar sešas nedēļas pavadīju Latvijā un novēroju, ka cilvēki tik tiešām ir *auksti* un ļoti rezervēti. Daži mēdz būt diezgan rupji un agresīvi cits pret citu. Īpaši to gadījies novērot sabiedriskajā transportā. Mēģinu gan to uztvert ar humoru, bet tik un tā – aicinu piedomāt par savstarpējo komunikāciju.

*Puikuliete Katrīna PAVLOVA
Parīzē, Francijā*

Paldies visiem, kuri atsaucās «Ausekļa» aicinājumam un atvēra sirdis, paužot savas sajūtas. Šķiet, tas šeit, Latvijā, dzīvojošajiem, kādam atgādinās, bet citam vēlreiz apliecinās, cik mēs patiesībā esam bagāti!

Pilnībā vēstules varēsiet izlasīt www.auseklis.lv, daļu no tām publicēsim arī laikraksta turpmākajos numuros.

Pati Austrijā un pieci bērni citviet pasaulē

Mans stāsts būs par ilgošanos pēc dzimtās pilsētas Limbažiem. Esmu dzimusi lietuvietes un latvieša ģimenē 1952. gadā. Dzīvoju pretī Lauvām bijušajā Padomju ielā. Kad man bija 9 vai 10 gadiņi, vecāki izšķīrās un mamma mani un jaunāko brāli aizveda uz Lietuvu. Dzīvojot tur, man bieži vien sapņos rādījās Limbaži. Filcfabrika, skaistās laukas, uz kurām bieži sēdēju, vecpilsētas laukums un īpaši pulkstenis. Sapņoju atkal dzīvot Limbažos. Mans sapnis piepildījās.

Nu esmu pieaugusi, dzīvē daudz pieredzējusi sievietē, man ir pieci dēli un meita, viņa vienīgā ir palikusi Latvijā. Vecākais dēls – 90. gados – dienēja padomju armijā, apprecējās ar burvīgu krievu meiteni un nu jau 26 gadus dzīvo Krievijā. Esmu omīte 10 mazbērniem un gaidu vienpadsmito. Mani četri dēli un seši mazbērni dzīvo, strādā un iet skolās Anglijā. Jau kopš 2010. gada.

Tagad arī es jau četrus gadus strādāju Austrijā par slimnieku kopēju. Pēc četrām muguras operācijām esmu 3. grupas invalīde, bet manī iekšā ir tāds stimulants, kas dzen nesēdēt, rokas klēpī salīkušai. Kad ieraudzīju savas pensijas aprēķinu – 207 eiro – man ne mirkli neradās šaubas, ka ar tādu summu dzīvot netaisos. Izgāju sociālās aprūpētājas kursus, pabeidzu vācu valodas kursus un biju gatava doties uz Austriju, kur strādā daudzas mūsu tautietes, burvīgas latviešu sievietes.

Bet ilgošanās pēc mājām ir neaprstājama. Pirmo un otro mēnesi vēl tā nekas, bet trešajā jau sākas bezmiegs, domāšana, sirds smeldz. Ceļš mājup ir teju diennakti ilgs. Jau, ieraugot Latvijas robežu, jūtos mājās.

Ar cieņu Dzintra

Es lepojos, ka esmu latviete!

Labdien, mani sauc Madara Keiša. Apmēram septiņus gadus dzīvoju Itālijā. Es studēju Latvijas Lauksaimniecības universitātes (LLU) Pārtikas tehnoloģijas fakultātē. 2. kursa beigās piedāvāja iziet praksi Itālijā, strādājot trīs mēnešus kādā no LLU sadarbības viesnīcām. Šajā viesnīcā iepazinās ar puisi, kuru nu jau saucu par savu vīru. Ja kāds būtu teicis, ka kādreiz dzīvošu Itālijā, es noteikti teiktu, ka viņš ir traks, jo MĀJAS vienmēr paliek MĀJAS!

Kā man pietrūkst, dzīvojot Itālijā? Atbildēt varu ar vienu vārdu – VISA! Manas ģimenes, svētku un parastu dienu, mūsu tradīciju virtuvē... VISA ietilpst arī manas brīvā laika aktivitātes. Man pietrūkst drau-

gu un kopēju pasākumu. Latvijas skaistās dabas ar četriem gadalaikiem.

Katru reizi, braucot uz mājām (Latviju), raudu divas reizes. Pirmoreiz, kad izkāpu no lidmašīnas un dodos uz izeju, jo zinu, ka beidzot esmu mājās, pie ģimenes. Otrreiz, kad lidoju prom, jo savā veidā atsakos no savas identitātes. Noteikti gribu atgriezties Latvijā pie savējiem kopā ar savu nodibināto ģimeni.

Es lepojos, ka esmu latviete, un tāda palikšu neatkarīgi no tā, kur dzīvoju! Latvieši, mīliet, cieniet Latvijā un vietu, no kuras jūs nākat!

*Madara KEIŠA,
Brescia, Itālija
(dzimtā vieta Skultes muiža)*

Laikraksta «Auseklis» bezmaksas tematiskais pielikums. Redaktore Regīna Tamane. Pielikumā izmantoti autoru darbi vai to fragmenti, kuri iesniegti konkursā «Vēstules dzimtajai vietai». Iespiests SIA «Latgales drukā» tipogrāfijā Rēzeknē, Baznīcas ielā 28. Tirāža 4300 eksemplāru.

Pielikuma izdošanu finansē Valsts kultūrkapitāla fonds. Projektā «Ar saknēm Latvijā», Nr. 2017-1-STP-M11013, mērķprogrammā «Atbalsts medijiem sabiedriski nozīmīga satura veidošanai». Projekta autors SIA «Izdevniecība Auseklis».